

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Martinou Kotouček Mikoláškovou ve věci

žalobce: **Z. A.**, narozený dne X
státní příslušnost Uzbekistán
trvale pobytem X

zastoupený advokátem JUDr Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 2. 2026, č. j. CPR-6547-4/ČJ-2026-930310-V248,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 2. 1. 2026, č. j. KRPS-1590-21/ČJ-2026-010026-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), uložila žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých

Shodu s prvopisem potvrzuje: X

zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění. Dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen „EU“), Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, stanovila na 2 roky od okamžiku vycestování. Dobu k vycestování mu stanovila do 15 dnů od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.

2. Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

3. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 6. 3. 2026 do datové schránky Městského soudu v Praze a postoupené dne 18. 3. 2026 místně příslušnému Krajskému soudu v Praze, se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobce namítá, že je napadené rozhodnutí nezákonné, protože je v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a dále namítá, že je stanovená doba zákazu vstupu 2 let nepřiměřená, neboť nebyla při jejím stanovení adekvátně zohledněna skutečnost, že jde o žalobcovo první porušení zákona a od počátku správního řízení se správními orgány vzorně spolupracoval. Podle žalobce mu mělo být opatření uloženo toliko na dobu 1 roku.
4. Žalovaná pokládá žalobu za nedůvodnou. Správní orgány zjistily skutkový stav v rozsahu požadovaném zákonem. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce pobýval na území České republiky (dále jen „ČR“) bez jakéhokoli pobytového oprávnění po dobu nejméně 838 dnů, neplnil své zákonné povinnosti (nehlášení adresy ubytování, absence zdravotního pojištění) a vědomě neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu. Argumentace žalobce prvním porušením zákona je právně irelevantní, neboť právní úprava žádné mírnější posouzení pro první porušení nezná. Uložený dvouletý zákaz vstupu se nachází v dolní polovině zákonného rozpětí a není nepřiměřený. Žalobcova spolupráce při objasňování věci nastala až po odhalení neoprávněného pobytu, tedy pozdě a pod tíhou okolností. Nemůže proto v jeho případě představovat polehčující okolnost.

Podstatný obsah správního spisu

5. Podle úředního záznamu ze dne 2. 1. 2026 prováděla téhož dne policejní hlídka pobytovou kontrolu v obci Kralupy nad Vltavou, kde se nacházel i žalobce. Žalobce předložil při kontrole platný cestovní doklad Republiky Uzbekistán s biometrickými údaji, ve kterém byl jeho poslední vstup do schengenského prostoru zaznamenán razítkem ze dne 4. 9. 2022 z polského hraničního přechodu. Žalobce při kontrole uvedl, že má povolený pobyt v Polsku. Jelikož podle přílohy nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1806 ze dne 14. 11. 2018 patří Uzbekistán mezi státy, jehož občané musí při překročení hranic schengenského prostoru disponovat vízem, vzniklo podezření, že se žalobce nachází na území ČR nelegálně. Proto byl policejní hlídkou zajištěn a eskortován na Oddělení pobytových kontrol, pátrání a eskort Praha – Karlín k dalším procesním úkonům.
6. Centrum policejní a celní spolupráce Kudowa Słone (Polsko) v rámci mezinárodní spolupráce k dotazu správního orgánu prvního stupně sdělilo, že žalobce ode dne 18. 9. 2023 není držitelem žádného pobytového titulu v Polské republice.

7. Součástí správního spisu je také protokol o výsledku žalobce. Během výsledku mimo jiné uvedl, že v ČR přebývá zhruba týden na ubytovně v Kralupech nad Vltavou, předtím bydlel i na jiných místech. Nemá žádné pobytové oprávnění, domníval se však, že čeká na povolení k pobytu v Polsku. Do Polska přiletěl dne 4. 9. 2022, a přibližně čtyři tam měsíce pracoval. Po ztrátě zaměstnání odcestoval za prací do České republiky a od té doby se zde zdržuje nepřetržitě. Věděl, že jeho žádost o povolení k pobytu v Polsku byla původně zamítnuta, avšak žil v domnění, že následně došlo ke schválení. Netušil proto, že se v ČR zdržuje nelegálně, a nezjišťoval si, zda zde

pobývá v souladu s právními předpisy ani jaké podmínky musí splnit. Adresu svého ubytování policii neoznámil. V ČR dosud nezačal pracovat, výdaje na ubytování a obživu hradil z úspor a plánoval začít pracovat po svátcích. Byl si vědom, že bez platného povolení pracovat nemůže.

8. Správní orgán prvního stupně vydal prvostupňové rozhodnutí. S ohledem na to, že žalobce pobýval na území schengenského prostoru ode dne 18. 9. 2023 do dne 2. 1. 2026, tj celkem 838 dní, bez platného oprávnění pobytu, naplnil podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán prvního stupně stanovil dobu trvání zákazu vstupu na 2 roky. Vycházel ze závažnosti protiprávního jednání, celkové délky neoprávněného pobytu a míry zavinění, jelikož žalobce pobýval na území s vědomím, že nemá platné pobytové oprávnění a jeho nelegální pobyt byl odhalen až při kontrole policejní hlídkou.
9. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. Namítal, že vzhledem k okolnostem případu je doba zákazu vstupu 2 roky nepřiměřená. Doba trvání nelegálního pobytu je sice důležitým faktorem ovlivňujícím přiměřenost rozhodnutí, nikoliv však jediným. Je třeba přihlídnout k jeho vzorné spolupráci při objasnění skutečného stavu věci, příslibu vycestování do domovského státu a tomu, že jde o jeho historicky první pochybení, tedy ojedinělý exces z jinak řádného způsobu života. V obdobných věcech správní orgány neukládají opatření převyšující 1 rok.
10. Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V rámci mezinárodní policejní spolupráce bylo potvrzeno, že ode dne 18. 9. 2023 nebyl žalobce držitelem žádného pobytového titulu. Správní orgán prvního stupně tak v souladu se zákonem dovodil neoprávněný pobyt žalobce minimálně ode dne 18. 9. 2023 do dne 2. 1. 2026. Námitky žalobce týkající se nepřiměřenosti uložené doby trvání uloženého zákazu vstupu shledala žalovaná nedůvodnými. Spolupráce žalobce při objasňování stavu věci nemůže převážet skutečnost, že byl neoprávněný pobyt žalobce odhalen až při policejní kontrole a žalobce předtím neučinil žádný krok k nápravě. Taková spolupráce proto nepředstavuje polehčující okolnost. Žalobce sám přiznal, že neměl uzavřené zdravotní pojištění ani nehlásil adresu ubytování, čímž porušil další povinnosti podle zákona o pobytu cizinců. Tyto skutečnosti oslabují jeho tvrzení o dobré víře a potvrzují dlouhodobé ignorování pobytového režimu. Právní úprava neobsahuje žádné kratší období zákazu vstupu pro tzv. prvopřestupníky; délka zákazu vstupu se vždy odvíjí od konkrétních okolností ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Při vyhoštění ukládaném podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců se nevyžaduje opakovanost jednání; naopak při opakování nelegálního pobytu by bylo namíste postupovat podle bodu 9 uvedeného ustanovení, které předpokládá výrazně tvrdší následky. Žalovaná proto považuje dvouletou dobu zákazu vstupu za přiléhavou, přičemž by bylo možné obhájit i dobu delší. Závěrem žalovaná uzavřela, že tvrzení žalobce o čekání na doklady k povolení pobytu v Polsku nelze považovat za relevantní. Jde naopak o okolnost dále snižující jeho věrohodnost, neboť ze spisu vyplývá, že po dni 18. 9. 2023 žádný polský pobytový titul neměl, a přesto byl v ČR opakovaně hlášen u ubytovatelů, což samo o sobě svědčí o tom, že si musel být vědom základních parametrů pobytového režimu v EU. Při výslechu sám uvedl, že nemá žádné pobytové oprávnění, pouze biometrický pas, a že čekal na polský pobyt, avšak zároveň přiznal, že si na území ČR nezařizoval žádné vízum ani jiné oprávnění. S ohledem na

uvedené nepůsobí prvostupňové rozhodnutí nepřiměřeně tvrdě a nebyly shledány žádné skutečnosti, které by při posouzení přiměřenosti nebyly zohledněny.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

11. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední (§ 76 odst. 2 s. ř. s.), soud neshledal.
12. Ve věci soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili. Při posouzení věci vycházel soud toliko ze správního spisu, kterým se neprovádí dokazování, ale soud z něj bez dalšího vychází [srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) z 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, nebo z 19. 12. 2022, č. j. 2 Ao 2/2022-36].

Posouzení věci soudem

13. Soud předesílá, že míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí. Není namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci zástupce žalobce (srov. závěry rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).
14. Soud předně konstatuje, že obecnou námitku žalobce, že byl v řízení porušen § 3 správního řádu nepovažuje za samostatný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých, obvyklých nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“* (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná námitka nedostála. Jde pouze o uvedení zákonného ustanovení, které mělo být porušeno, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí opírá. Soud se proto touto obecnou námitkou samostatně nezabýval
15. Těžiště žaloby je tak v posouzení přiměřenosti uloženého zákazu vstupu po dobu 2 let.
16. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze

Shodu s prvopisem potvrzuje: X

cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

17. Ohledně přezkumu délky uloženého zákazu vstupu jde o věc správního uvážení, které podléhá pouze omezenému soudnímu přezkumu. **Soud přezkoumává pouze to, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno** (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31 nebo ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46). Správní orgán prvního stupně stanovil dobu trvání zákazu vstupu v délce 2 let, tedy v dolní polovině maximální pětileté zákonné sazby. Na straně 5 prvostupňového rozhodnutí uvedl, k jakým okolnostem při stanovení této doby přihlédl (k tomu srov. rekapitulaci prvostupňového rozhodnutí v odst. 8 tohoto rozsudku). Žalovaná na tyto úvahy navázala na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí (k tomu srov. odst. 10 tohoto rozsudku).
18. Správní orgány při stanovení doby zákazu vstupu zohlednily podstatné okolnosti vyplývající ze správního spisu, včetně v žalobě namítané spolupráce žalobce se správními orgány i toho, že šlo o první zaznamenané porušení zákonných povinností. Uložení zákazu vstupu na 2 roky přitom soud nepovažuje za excesivní ani za projev libovůle správních orgánů. Správní orgány zohlednily, že žalobce se správními orgány spolupracoval, nicméně poukázaly i na skutečnosti, které byly pro žalobce přítěžující. Žalobce přitom věcně s odůvodněním uloženého zákazu vstupu nikterak nepolemizoval. Pouze obecně uvedl, jaké skutečnosti měly být zohledněny. Žalobce neuvedl žádné argumenty, které by svědčily o excesivním uložení zákazu vstupu nebo o projevu libovůle správních orgánů a soudu nejsou ani ze správního spisu žádné takové okolnosti zřejmé. Uložená doba zákazu vstupu odpovídá podle soudu skutečnostem, na které správní orgány poukázaly. Námitka je proto nedůvodná.

Závěr a náklady řízení

19. Vzhledem k tomu, že žalobní body nejsou důvodné a soud nezjistil žádné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje: X

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. dubna 2026

Martina Kotouček Mikolášková v.r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: X